

nyomulásának, vagy reménytelen bármi?
Lehet nemet mondani? Szembefordulni
mindazzal, ami van? Lehet? Azt veszem

észre, hogy nem tudok tiltakozni én sem,
és nem akarok egyáltalán. Megkezdődött
végképp a pusztulásom. Bámulsz magad
elé, de látni nem látsz, és sejteni se sejtéd,
hogy mozdulatlan vagy, nincsen tudatod,

csak meredten, kicsit csodálkozva nézel
a semmi *finoman* szívárgó feketeségébe,
tapogatva jársz, mintha éjszaka lenne, az
van, éjszaka, és nem lesz már soha más.
Sűrű, nyálkás, ragacsos fekete anyag *te!*-

lepszik testedre, s magába szív, magába
olvaszt, emiatt te is a sűrűsödő sötétség
részévé leszel. Idegen testekre kúszol, és
magadévá teszed azokat, abba a világba
taszítod őket, aminek a harcosa lettél.

Az öregember verse

„Örvendezz a te ifjúságodban (...)
és szemeidnek látásiban...”
[Prédikátor könyve, 12:1]

Tudod, hogy nincs jogod örülni a *látásának*,
nincs jogod keresni a tekintetét, s boldog se
lehetsz attól, ha olykor rád mosolyog, *semmi*,
semmi jogod erre, *megöregedtél*, az arcod is
megfáradt, a bőrod megereszkedett, a szemed,

a tekinteted sem a régi, *benned van az idő*, és
benned van a múlt, mindaz, *ami volt*. Egyedül
vagy, de ez az egyedüllét se jogosít semmire,
ne akarj olyasmit, ami miatt csak nevetséges
lehetsz, semmi más, ne akarj semmi ilyesmit.

Öreg vagyok, mégis gondolok rá, szüntelenül,
újból és újból eszembe jut, nem tehetek semmit,
öreg vagyok, nem lehet jogom immár semmire,

örüljek, hogy vagyok úgy, ahogy vagyok, és ne akarjak többet, hogyan is képzelem, kinevetne,

ha még, vagy, ami rosszabb, zaklatásnak venné, fel is jelenthetne akár, az öregember zaklat egy fiatal nőt, hogy is jöhetnék ehhez, megszületik ismét az örök banalítás!, suttogom magamban, gúnyosan mosolygok közben, és tudom, hogy.

Örvendezz az ifjúságodban, s ne akarj egyebet, ha megöregedtél. Ha látod őt, aki hivatlan betoppant hétköznapijaidba, hunyd be a szemed, mintha aludnál, hisz' már alszol is, a koporsó fedele fölötted, s az álom az, ami megvigasztal.

Halmi Tamás

Új bor, új tömlők

MÁRK EVANGÉLIUMA

1

Én vízzel, de ő
Szent Lélekkel keresztel.
Mert azért jöttem.

2

Háznak fedelét.
És bűnösökkel eszik.
Új bor, új tömlők.

3

Megszáradt kezű.
Választa tizenkettőt.
Hatalmuk legyen.

4

Tanítja őket.
Véka alá tett gyertya.
Égi madarak.